

КОВЧЕГ

коли тобі видається, що пам'ять — найбільше зло,
що в неї вузькі дороги й глибокі вирви,
подумай про тих, у кого тебе не було,
і тих, які в тебе увірували.

подумай про осінь в усій множині подоб.
про все, що було в ній великого і нікчемного.
коли розчахнеться небо і почнеться потоп,
саме пам'ять буде твоїм ковчегом.

саме вона проведе крізь рифи, не дозволить сісти на міліну.
називай її як завгодно — лисицею, відьмою.
вона береже твій час, котрий іще не минув,
аби стати історією новітньою.

тож не варто її цуратися чи боятись її.
пам'ять — вона як дзеркало, тому зазирни у неї.
коли підходиш до краю — усвідомлюєш, що нема ніяких країв.
є довгий тунель. і світло в цьому тунелі.

катарсис

слова, ніби вістря.

на них запеклася кров локійних поетів.

слова – солодка омана. гірка спокуса.

вони розривають кордони, з'єднуються у магічному плетиві.

вони нікого з нас не відпустять.

слова – таємниця, захована глибоко в скрині Господа.

ну, не те щоб слова...

скоріше, їх молитовна сутність.

та все ж я пробую її осягнути, коли на моїх осінніх погостах

голомозі жінці починають читати сунни.

слова є у кожного, але в декого вони сливовіші.

такі... ніби вистояна, згіркла від часу мармуляда.

часом здається, слова – марничка.

суха полова.

але слова – то влада.

бо сказано – спершу було єдине, неспростоване і вселенське.

воно будувало світи, формувало закони й догми.

нам пощастило втрапити у всевладдя Його Екселенції,

хоча ішли сюди досить довго ми.

ішли сюди ми — втомлені, виснажені — поодинці.
збирали свої слова на узбіччях, у придорожніх заїздах.
почувалися диваками, єретиками, чужинцями.
знаходили дорогу за звіздами.

якщо чесно, я погано пам'ятаю оці космічні мандри.
щось велике і добросерде пильнувало за нами.
і, нарешті, вона відкрилася нам — основа споконвічної мантри.
світлотінь.
прамовчання.
те, чого не описати словами.

гротеск

щука нерест осóка широка тече ріка
ця весна все ще лізе за тузами в рукав
ліквідовано свідків нас би ніхто не шукав
Так чи так – а ловися, ловися, велика рибко...

ми сумні аферисти ми діти семи доріг
ми пантровані словом і слово – наш оберіг
тільки нас не відпускають в баранячий скрутують ріг
Годі мріяти про якісь там Гаїті або Кариби.

голі кралки не здатні спинити ні час ні чат
проти нас навіть титли – і ті мовчать
протиставлення автора і його тлумача
Ці маршрути одвічні, як останні вагання над прірвою.

ми заснули учора ми впали у коматоз
наші довгі сліди ведуть до країни Оз
там старенький чаклун приборкає мій невроз
І нарешті хто-небудь мені повірить.